

HARLEQUIN®

King

BARBARA DUNLOP
NALJATAMISI
MILJARDÄRI NAISEKS

037
AUGUST

Barbara Dunlop
The CEO's Accidental Bride
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2011 by Barbara Dunlop
© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B08227711
ISBN 978-9949-25-091-2

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Üks

Zach Harperit poleks Kaitlin Saville küll oma korteriukse taga koridoris seismas näha tahtnud. See pikka kasvu, tumedapäine karmi silmavaatega mees oligi põhjus, miks ta pakkis asju ja miks loobus oma üürikorterist, see mees sundiski ta New Yorgist lahkuma.

Pöördunud näoga mehe poole, pani Kaitlin käed tolmusel sinist värvi Metsi T-särgil risti, lootes, et ta silmad ei ole enam varasemast nutuhoost punased ja põskedel pole pisarajälgi.

„Meil on probleem,“ teatas Zack selgelt, ilmetu näoga. Vasakus käes hoidis ta musta nahast diplomaadikohvrit.

Mehel oli seljas Grant Hicksi ülikond ning valge triik-särk. Punane lips oli peenest siidist ning mansetinööbid olid puhtast kullast. Nagu alati, olid ta juuksed värskelt lõigatud ja kingad läikima viksitud.

„*Meil* ei ole midagi,“ vastas Kaitlin ja tõmbas varbad kulunud teksaste narmendavate äärte alt paistvates mugavates sokkides konksu.

Ta on vaba aja riietuses, ta pole lohakalt riides, ütles ta endale. Naistel on täielik õigus olla omaenese kodus vabalt riides. Ja Zach Harperil polnud mingit õigust olla tema kodus. Ta hakkas ust mehe nina all kinni panema. Kuid mees sirutas kiirelt käe välja, et teda takistada.

Käsi oli lai ning päevitunud, tugeva randme ja peeneotsaliste sõrmedega. Sõrmusteta, kuid randmel Cartier' plaatina-kell teemantidest numbrilauaga. „Ma ei tee nalja, Kaitlin.“

„Ja mina ei naera.“ Kaitlin ei hoolinud põrmugi probleemidest, mida uhke ja upsakas Zach Harper võis kohata oma ilusal, võlutud eluteel. Vähe sellest, et mees lasi ta vallandada, tema tõttu ei saanud Kaitlin tööd üheski New Yorgi arhitektuuribüroos.

Zach vaatas üle Kaitlini öla. „Kas ma võin sisse tulla?“ Kaitlin tegi, nagu mõtleks selle üle järele. „Ei.“

Zach võib ju peremehetseda Harper Transpordis ja igas tähtsas äritegevuses Manhattani, aga tal pole mingit õigust näha naise korteris valitsevat korralagedust, eriti veel akna all lasuvat pitspesukuhilat.

Zach surus lõuapärad kokku.

Kaitlin vastas samaga, jäädes endale kindlaks.

„Asi on isiklik,“ käis mees peale, nihutades kätt diplomadikohvri käepidemel.

„Me ei ole sõbrad,“ täheldas Kaitlin.

Tegelikult on nad vaenlased. Nii juhtub, kui üks rikub teise inimese elu. Ei ole mingit tähtsust, et see üks on kütkestav, edukas, intelligentne ja pagana hea tantsija. Mees oli kaotanud õiguse... kõigele.

Zach ajas selja otsustavalt sirgu, vaatas siis viiekümneaastase maja kitsas koridoris vasakule-paremale. Valgus oli tuhm, vaibamuster kulunud. Sellesse viienda korruse sektsiooni avanes kümme ust. Kaitlini korter asus koridori lõpus, terasuksega väljapääsu ning klaasiga kaetud tuletõrjesignaali kõrval.

„Hea küll,“ lausus mees. „Me teeme selle siinsamas ära.“

Oi ei, seda nad küll ei tee. Nad ei tee midagi mitte kusagil ja mitte kunagi. Kaitlin taganes sammukese korteri kaitsvasse sügavusse.

„Kas sa mäletad seda ööd Vegases?“ päris mees.

Küsimus sundis naise paigale tarduma.

Harperi firmapidu kolm kuud tagasi Ballagios ei lähe tal iial meelest. Viitsadat Harperi transpordifirma kõrget külalist lõbustanud lauljate, tantsijate, žonglööride ja akrobaatide seas oli olnud värvikas Elvise teisik, kes meelitas tema ja Zach'i tantsupõrandalt osalema pulmamängus.

Tol hetkel oli see olnud naljakas, peomeeleoluga kaasas käiv lõbustus. Loomulikult olid mitmed jõhvikamartiinid sellel õhtul Kaitlini naljasoont mõjutanud. Praegu tagasi vaadates tundus see sündmus lihtsalt alandav.

„Mäletad seda paberit, millele me alla kirjutasime?“ katkestas Zach vaikuse.

„Ma ei tea, millest sa räägid,“ valetas Kaitlin.

Tegelikult oli nende libapulma abielutunnistus talle seltsamal hommikul näppu juhtunud. Paber oli torgatud ainsasse õhukesse fotoalbumisse, mis elutses Kaitlini kummuti kõige alumises sahtlis siniste teksapükste hunniku all.

Oli tobe seda meenena alles hoida. Kuid kuma sellest Zach'i käevangus veedetud õhtust jäi veel paariks päevaks püsima. Ja tol hetkel kui ta abielutunnistuse albumisse pani, olid need õnnelikud viivud tantsupõrandal tundunud imelistena.

See oli naeruväärne ettekujutus.

Juba järgmisel nädalal oli Zach hävitanud ta elu.

Nüüd tõmbas mees ennast kogudes hinge. „See on kehtiv.“

Kaitlin kortsutas kulme. „Kehtiv milleks?“

„Abieluks.“

Kaitlin ei vastanud. Kas Zach tahtis öelda, et nad olid alla kirjutanud tõelisele abielutunnistusele?

„Kas see on mingi nali?“ küsis ta.

„Kas ma naeran?“

Mees ei naernud. Kuid naeris ta ju üpris harva. Nalja heitis ka harva. Too õhtu oli olnud mehe jaoks üsna erandlik, nagu Kaitlin hiljem teada sai.

Jäine külmus tungis Kaitlini kõhusoppi.

„Me oleme abielus, Kaitlin,“ teatas mees, pilk terashallides silmades kõigutamatu.

Nad ei ole abielus. See oli olnud nali. Nad olid seal laval lihtsalt tembutanud.

„Elvisel oli Nevada osariigi litsents,“ lausus Zach.

„Me olime purjus,“ nähvas Kaitlin vastu, keeldudes uskumast nii pöörast väidet.

„Ta viis tunnistuse registrisse.“

„Kuidas sa seda tead?“ Kaitlini mõte töötas palavikuliselt, arvestades võimalusi ja võimalikke tagajärgi.

„Sest mu advokaadid ütlevad seda.“ Zach heitis tähendusrikka pilgu üle Kaitlini õla korteri sisse. „Palun, kas ma võin sisse tulla?“

Kaitlin mõtles põnevikele, mis lebasid diivanil, klantsajakirjadele diivanilaul, krediitkaardi- ja pangaaruannetele nende kõrval, mis paljastasid ta möödunud kuu ostuharjumusi. Talle meenus reetlik, pooleldi tühjaks söödud sõõrikupakk köögiletil. Ja siis veel karp seksika aluspesuga pärastlõunase päikese käes kõigile nähtaval.

Aga kui mees räägib tõtt, siis ei saa ta seda eirata.

Kaitlin krigistas hambaid ning andis endale käsu mehe arvamusel mitte välja teha. Kellele läheb korda, kui mees saab teada tema nõrkusest sõõrikute vastu? Veel mõni

päev ja mees on Kaitlini elust jäädavalt läinud. Ta jätab maha kõik, mida ta on tundnud, alustab uuesti mõnes teises linnas, võib-olla Chicagos või Los Angeleses.

Selle mõtte peale hakkas tal kurgus pitsitama ja pisarad ähvardasid uuesti pealetungile asuda.

Kaitlin vihkas kolimist. Ta oli niigi pidanud palju kordi uuesti alustama, kui ta lapsepõlves kolis ühest kassuperest teise, jättes maha turvatunde ja normaalse elu. Selles väikeses korteris oli ta elanud ülikooli astumisest saadik. Ja see oli ainuke koht, mis tundus talle mingil moel koduna.

„Kaitlin?“ tuletas mees end meelde.

Kaitlin neelatas, et peletada tundetulvast tekkinud pitisus kurgust. „Muidugi,“ vastas ta kõrvale astudes otsustavalt.

Kuni Kaitlin ust lukustas, vaatas Zach korteris laiutavaid pakkimiskastide hunnikuid. Polnud kohta, kuhu istuda, ja Kaitlin ei kavatsenud toolilt kraami maha tõsta. Mees ei jää väga kauaks.

Ehkki ta püüdis mitte vaadata, liikus ta pilk ikkagi pesukarbi poole. Zach jälgis ta pilku ja silm jäi peatuma lillakasvalgel siidbodil, mille ta sõbranna Lindsay oli möödunud jõuluks kinkinud.

„Vabandust,“ nähvas Kaitlin, marssides karbi juurde, et lapatsid kinni lüüa.

„Pole hullu,“ pomises mees ja Kaitlin arvas ta hääles kuulvat lõbustatud kõla.

Mees naeris ta üle. Suurepärase.

Karbikaaned plaksatasid uuesti lahti ja Kaitlin tundis, kuidas põsed kuumama hakkasid. Ta pöördus näoga mehe poole, varjates kehaga aluspesu Zachi pilgu eest.

Mehe selja taga märkas ta lahtist sõõrikukarpi. Kolm sõõrikut oli puudu, asunud valgest pappkarbist umbes kella üheksa paiku hommikul tema puusadele.

Zachi hästitreenitud kehal ei paistnud jälgegi rasvast. Kaitlin oleks võinud kihla vedada, et mehe hommikusöök koosnes puuviljast, täisteradest ja lahjast proteiinist. Arvatavasti ta isikliku koka toodang, ained Prantsusmaalt imporditud, aga võib-olla ka Austraaliast.

Zach toetas oma diplomaadikohvri DVD-hunnikule lauakesel ja avas lukud. „Ma lasin advokaatidel lahtuspaberid koostada.“

„Meil on advokaate vaja?“ Kaitlin maadles ikka veel mõttega, et ta on abielus.

Zachiga.

Kaitlini mõtted oleksid tahtnud võtta selle kujuteldamatu asjaolu ning pageda sajas erinevas suunas, kuid ta surus need kindlameelselt alla. Mees võib ju olla ilus, rikas ja intelligentne, ent ta on ka külm, arvestav ja ohtlik. See naine, kes tahab temaga abielluda, peab olema püstihull.

Zach avas kohvrikaane. „Sellise juhtumi puhul on advokaadid täiesti möödapääsmatu pahe.“

Kaitlinil tõusid kulunud väljendi peale automaatselt karvad turri. Tema parim sõbranna Lindsay ei olnud mingil moel paheline.

Hetkeks kujutas ta ette, kuidas reageeriks uudisele Lindsay. Ilmselgelt oleks šokeeritud. Kas ka mures? Vihane? Kas ta naeraks?

Olukord oli üsna absurdne.

Kaitlin lükkas oma lahtised punakad juuksed kõrva taha, automaatselt jadeiithelmestest kõrvarõngast sikuta-

des, samas kui närviline huumor pulbitses ta sisemuses. Ta kallutas pea kõrvale ning ootas, kuni Zach tähelepanu talle pööras. „Võib arvata, et mõnikord tuleb Vegas sinuga koju kaasa.“

Zachi põsel tuksles lihas, päris kindlasti mitte nalja tõttu. Kaitlinit valdas jonnakas rahulolu, et ta oli suutnud mehe kas või veidigi tasakaalust välja viia.

„Oleks abiks, kui sa võtaksid seda tõsiselt,“ ütles mees.

„Meid laulatas Elvis.“ Kaitlin surus närvilise naerupahvaku otsusekindlalt alla.

Zachi hallid silmad välkusid.

„No kuule, Zach,“ meelitas Kaitlin. „Sa pead tunnis-tama...“

Mees võttis kohvrist pruuni ümbriku. „Kirjuta alla, Kaitlin.“

Kuid naine ei olnud valmis naljast loobuma. „See vist tähendab, et mesinädalad jäävad ära?“

Zachil jäi viivuks hing kinni ja ta silmis oli midagi tuttavlikku, kui ta pilk vilksatas naise huulile.

Kaitlini silme ette kerkis äkki ere mälopilt, mis muutis ta jalamaid tõsiseks.

Kas nad olid tollel õhtul seal Vegases suudelnud?

Puhuti tabas teda põgus kujutus mehe suust tema huulil, see kuumus, maitse, tema täidlaste huulte surve. Ta kujutas ette, et mäletab mehe käsi oma pihal, teda vastu oma tugevat keha surumas, kujutas neid teineteise vastu liibumas, nagu kuuluksid nad kokku.

Varem oli ta selle kirjutanud palavikulise unenäo arvele, kuid nüüd tekkisid tal kahtlused...

„Zach, kas me...“